

Všechny krásné dny

PŘÍBĚH O DŮVĚŘE, ZRADĚ, LÁSCĚ A ODVAZE

JULIA KAUFHOLD

VŠECHNY KRÁSNÉ DNY

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Chyzy, 2019

Cover © Kreatika s. r. o., 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-712-9 (pdf)

JULIA KAUFHOLD

Všechny krásné dny

13. červenec

1989: Utekla jsem s Maxem. Byl to ten nejkrásnější den mého života. A zůstal jím už navždy.

2006: Sedím tady na podlaze v hotelovém pokoji a jsem tím nejšťastnějším člověkem na světě! Celou polovinu svého života jsem čekala právě na tento moment – a teď je tady. A já jsem, konečně, taky tady, vlastně tam, kde je moje místo. U Maxe.

Prolog

Bylo ještě příliš časně, když Stella dorazila na autobusovou zastávku. V pondělním ránu prvního školního dne tam stála jako první. Zastávka – malý dřevěný domek, do kterého se jindy všichni v dešti schovávají, byla tentokrát prázdná. Stella zůstala stát přímo u silnice a nijak jí nevadilo, že mrholí. Měla na sobě své oblíbené sandály s cvočky a nové bílé letní šaty, které jí připadaly tak trochu jako svatební, což by samozřejmě nikdy před nikým nahlas nevyslovila. Byly kratší než všechny ostatní šaty, které nosila, a měla v nich pocit lehkosti a volnosti. Šest týdnů a tři dny – to je přece dost času na to, aby si důkladně promyslela, co si dnes obleče. A určitě nebude měnit své rozhodnutí jenom proto, že dnes ráno začalo lít jako z konve a teploměr na okně v kuchyni ukazoval šestnáct stupňů. Stála tam a teplo jí zrovna nebylo. Aby se aspoň trochu zahřála, pohybovala svými prsty u nohou. Voda v kaluži ale nebyla ani trochu studená a navíc byla neuvěřitelně průzračná, v botách jí tiše čvachtalo. Světle červený lak si na nehty nanesla teprve před pár hodinami, v matném světle své noční lampičky. V jemných vlnkách kaluže vypadala jeho barva

opravdu hezky. Dnešní noc vůbec nespala. Neusnula ani včera v noci, a ani noc předešlou. Ve skutečnosti se ani nepokoušela usnout. Myslela si, že bude lepší, když zůstane celou tu dobu vzhůru. I přes probdělé noci posledních dnů se cítila dobře a hlavu měla plnou myšlenek na Maxe. Vlastně na něj nemyslela, cítila jeho přítomnost, cítila jej přímo vedle sebe, ve své posteli. Alespoň jí to tak připadalo. Byl u ní a díval se na ni tím stejným pohledem, kterým se na ni díval před šesti týdny v matném světle baterky. V posledních týdnech taky pročítala zas a znova řádky pohlednic, které jí Max posílal. Motivy z Dánska přelepil fotkami, které určitě udělal pomocí samospouště. Na každé z nich totiž stál zády k objektivu, jednou ve zlatožluté trávě rostoucí na přímořských dunách, jindy zase na molu vbíhajícím do moře, pak před jakýmsi majákem, hotelem a nakonec na písčité pláži. A na každé z pohlednic byl napsán počet dní, který zbýval do jejich setkání. Zapisujíc si čárky, i ona sama netrpělivě počítala zbývající dny. Od té doby už udělala do spodního rohu své podložky na psacím stole čtyřicet pět čárek! A včera konečně... tu úplně poslední.

„Stello!“ vpadla jí Tonia skoro do náruče. „Jsi hluchá, nebo co?!“

Děšť zatím bubnoval do dřevěné stříšky autobusové zastávky, která stála za jejich zády. Když se Stella otočila, spatřila, že zastávka je až do posledního místečka zaplněná. Neměla vůbec tušení, jak a kdy sem všichni ti lidé najednou přišli. Poslední chvíle čekání ubíhaly zvláštním tempem. Na zadní stěně zastávky byly patrné stopy sazí od zapáleného spreje na vlasy, kterým tam Max stříkal. Tonia si od Stelly stoupla kousek dál. Nosívala modrou pelerínu, z jejíž kapuce teď vykukovaly jen její oči, ústa a nos. Vypadala v ní jako nějaký mimozemšťan.

„Jsi nervózní?“ zeptala se.

Ťukání deště a hlasy za Stellinými zády se vzájemně prolínaly a spojovaly se do důvěrně známého taktu. Linka autobusu číslo 773, která se v té chvíli objevila na kopci mezi poli, kapky deště, které tančily v jeho dálkových světlech, vůně všeprostopující vlhkosti i cigaretový kouř – to všechno jí dnes ráno připadalo docela neobyčejné, tak nějak nové.

„Dobře, to byla hloupá otázka,“ podotkla již mírněji Tonia a setřela si z obličeje kapky deště.

„Jasně, že jsi nervózní.“

„Možná, že tak trochu jsem...“ Stella vytáhla z kaluže špičky svých nohou.

„Nevím, prostě to nedokážu pochopit, že už se s ním za chvíli setkám. Ale na druhé straně jsem úplně klidná, prostě obojí současně. Řekni, je to normální?“

„Už to za-ačínáá, už to za-ačínáá,“ propěvovala si Tonia a usmívala se.

Stella se k ní otočila a přetáhla jí přes oči kapuci. V tu chvíli před nimi zastavil autobus. Voda z kaluže, do které vjel, se rozstříkla kolem dokola a čekající na zastávce pohotově ustoupili dozadu. Pak, jako jednotná vlna, která si hned poté hledá cestu zpět, se začali tlačit ke dveřím autobusu. Tonia před sebou tlačila Stellu k zadnímu sedadlu, do rohu, až úplně k oknu. Do školy jezdily střídavě dva autobusy. Jeden měl červená sedadla, ten druhý modře melírovaná, ta se ale stávala opakovaným terčem sprejerů. Dnes jely obě v tom „modrém“. Než se Stella posadila, přejela svými prsty lehce po černém nápisu R. I. P., který někdo zanechal na polstrování.

„Uvolnili byste laskavě ty dveře vzadu?!“ zahřměl z reproduktorů řidičův hlas.

Všichni v autobuse sebou najednou cukli a posunuli se kousek dál od dveří. Rebekka Melcherová si přitiskla tašku co nejbliž k tělu, Dirk Preiß si přitáhl popruhy svého starého

skautského ruksaku tak pevně, že mu teď seděl na zádech jako nějaké velké klíště a úplně zakrýval jeho krk.

Hanno Pohl se podíval na Stellu a podotkl: „Nový účes, co? Bezva.“

Stella docela zapomněla na to, že ostatní spolužáci její nový krátký sestřih viděli poprvé. Vyjma Tonii a Maxe samozřejmě. Hanno, Bastian Timm a jeden kluk z osmičky se před nimi mačkali v řadě. Ještě než se Bastian posadil, vytáhl ze svého ruksaku tužku a skicák a začal kreslit. Dívka s tmavým mikádem z vedlejší třídy, která na sobě měla pláštěnku s neovně růžovými puntíky, se posadila Hannovi na klín. Sören Hartmann se skrze tlustá skla brýlí úpěnlivě soustředil na gameboye ve svých rukou, Jens Becker zmizel jako obvykle za závěsem svých dlouhých hustých vlasů. Stella znala skoro všechny tváře v autobusu. Dnešní den byl pro ni jako velká rodinná oslava. Nejraději by každého z nich na malou chvíli objala. Tonia ze svého batohu vyhrabala walkmana, rozpletla zamotaná sluchátka a jedno z nich vtiskla Stelle do ruky.

„Nová Madonna.“

Autobus právě projížděl kolem pošty, jejíž žlutý nápis v hustém mrholení jasně svítil.

Vtom zvolal nějaký kluk z desítky: „Podívej, jak má kolem očí vypálené sluneční brýle!“ A ukázal na Tommyho Moschela. Pár z nich se jeho poznámce zasmálo. Jen Tommy se ušklíbl. Stella vrátila Tonii sluchátko. „Dneska ne.“ Dnes chtěla všechny své smysly udržet pohromadě, chtěla mít tak nějak všechno při sobě. Prostě, ať už konečně vidí Maxe a slyší jeho hlas.

„Ještě dvě zastávky a už to za-ačne.“

Stella se posunula o kousek dopředu a kolena si opřela o sedadlo před ní. Vyprávěla Tonii, jak v bouřce spolu s Maxem zdrhli na člunu přes řeku. Vyprávěla jí také, že to

byl nejdřív zvláštní, ale nakonec přece jen dobrý a příjemný pocit ležet vedle něj ve stanu. Dokonce moc hezký pocit. O fotce, kterou udělal Max starým foťákem značky Nikon, se Stella Tonii nezmínila. Možná by to ale měla Tonii povědět, přece si vždycky všechno říkaly a nerada by před ní měla nějaké tajemství. Ale pak, když držela v rukou svoji Skříňku nekrásnějších dnů, uvědomila si, že nebyla schopná o tomto zážitku napsat ani řádku, nedokázala jej být jen náznakem zmínit na jednu ze svých kartiček. Byla to pro ni příliš osobní záležitost, její malé tajemství. Najednou se ozval syčivý zvuk, jako když někdo upustí z ventilu obrovské nafukovací matrace vzduch, a jedna strana autobusu se naklonila. Dveře se otevřely a nastoupili Frank a Cord. Frank udělal směrem k ní několik bláznivých posunků, Cord ji pozdravil mávnutím ruky. Autobus byl příliš nacpaný, takže neexistovala šance, že by se oba dostali až k nim dozadu. Dveře se zavřely, ostatní spolužáci stojící v prostoru dveří se ještě více přitlačili jeden na druhého. Zbývala poslední zastávka.

Stella by nejraději *všechno* sepsala na jednu jedinou kartičku ze své Skříňky, aby každou sekundu noci strávené s Maxem mohla zaznamenat navždy. Považovala za důležitý každý z těch okamžiků. Například ten, kdy společně v řece umývali hrnec, z něhož předtím jedli ty nebesky lahodné ravioly, a přitom se jemně dotýkali svýma bosýma nohama. Oba byli v tu chvíli jako omráčení – Max nepřestával hrnec drhnout, i když se už dávno blýskal čistotou.

Jenže sepsat všechny tyto chvíle by zaplnilo více než jednu kartičku. Stella by tedy musela vybrat jen to nejdůležitější z nejdůležitějšího, ale přesně toto se zdálo být zcela nemožné. A kromě toho, co kdyby jejich dům náhodou zachvátil požár a ona by pak v dýmu ztratila vědomí, co kdyby pak někdo její Skříňku nekrásnějších dní našel, otevřel ji a jen z pouhé

zvědavosti se v ní přehraboval? Dozvěděl by se tak o ní úplně všechno. A tím by splaskla největší žvýkačková bublina na světě, kterou Max a Stella společně nafoukli, všechno by se rozplynulo v nenávratnu a zmizelo. Něco takového se nesmělo stát.

Autobus zastavil, na semaforu svítila červená. Tonia zesílila svého walkmana naplno a Stella slyšela Madonninu píseň *Like a Prayer*. Semafor přeskočil na zelenou a autobus se opět rozjel. Za chvíli se její život rozdělí na dvě poloviny: na dobu před velkými prázdninami a na dobu po velkých prázdninách. A mezitím se udál ten nejhezčí den jejího života. Když dorazili na autobusovou zastávku u Staré tržnice, ucítila, jak se jí nervozitou sevřel žaludek. Stella se napřímila a zhluboka nadechla. Tonia zatím vypnula svého walkmana a vytáhla si z uší sluchátka.

„Teď to za...“ stiskla pevně Stellinu ruku.

Autobus zastavil a dveře se otevřely. Ani ne pět metrů od ní stál Max v chodbičce, ve svém modrém sepraném a vybledlém tričku, které na něm měla tak ráda. Jeho oči ji nehledaly, uviděl ji hned, jak nastoupil. A Stella hned pocítila to zvláštní spojení, jako by mezi nimi bylo neviditelné lano, kterým se oba k sobě přitahovali. Max se krátce pousmál, a když se usmála zpět, napětí a nejistota z jeho tváře se vytratily. S očima do široka otevřenými, plnými touhy po dlouho očekávaném setkání, na svých rtech mlčky vykouzila udivené „Maxi“ a on stejným způsobem opětoval „Stello“. Max se usmíval víc a víc a Stella by byla přísahala, že kdyby jej teď políbila, byl by jejich polibek naprosto dokonalý.

Dívala se na něj, jak tam tak stál uprostřed chodbičky, obklopen těly a hlavami ostatních. Vlastně tam stál jen samotný Max, trochu jiný než před prázdninami, a ostatní najednou zmizeli neznámo kam. Autobus byl najednou prázdný, zůstali

jen ona a on. Stella jej pozorně sledovala. Zdál se být větší, jeho pihy na nose a tvářích splynuly do jednolité snědé barvy. Připadal jí tak hezký a roztomilý se svými štrapatými hnědými vlasy, které byly snad o trochu delší a od slunce světlejší než před šesti týdny. Max si pomalu sundal batoh a přitom ze Stelly nespouštěl oči. Stella si dlaněmi pohladila své nahé paže. Jak moc se těší! Jakmile vystoupí, chytí se oba za ruce, konečně, a pak... Její dlaně byly teplé a pocítovala v nich zvláštní brnění. Na chvíli zadržela dech a sledovala, jak Max otevřel svůj batoh a něco z něj vytahoval. To něco byla jakási hnědá obálka, jíž Max vesele zamával nad hlavou, asi jí tím chtěl něco naznačit. Mezi ní a Maxe se však vsunulo několik hlav, a když se mezi oběma opět vytvořila mezera a oni k sobě zase měli blíž, držel tu hnědou obálku najednou v ruce Frank. Vytáhl z ní papír. Stella si uvědomila, že i Frank jí o prázdninách chyběl, a taky Cord, jenž vedle něj strnule stál.

„Plochá jako žehlicí prkno!“ Frankův hlas přehlušil všechny v autobuse.

Měl ve zvyku vykřikovat věci, o nichž se zdálo, že si je v té chvíli jen tak vycucal z prstu. A že nedávají žádný smysl. Podobně jako krátce před prázdninami, v hodině náboženství, když mluvili o životě po životě. Tehdy si zcela nečekaně začal prozpěvovat *Ódu na radost*, pokřičoval se a celé vystoupení uzavřel hlasitým „Amen“. Stella se tomu pouсмála. Frank tím papírem pořád ještě mával nad hlavou, a vtom mu jej z ruky vytrhl Sören. Frank se pokusil papír získat zpět, ale to už lejt-ro putovalo nad hlavami ostatních, od jednoho k druhému.

„Co se to tam děje?“ naklonila se Tonia zvědavě dopředu.

„Nemám tušení.“

Max hbitě vylezl na jedno ze sedadel, stoupl přitom jedné ze spolužaček na ruku a ona zaječela. Max se pokoušel dostat k papíru, ale ten už si našel cestu k dalšímu držiteli.

Vypadalo to, že se každý, kdo v tu chvíli v autobuse byl, chtěl tohoto kousku papíru dotknout. Někdo zvolal: „Ó můj bože!“ A jiný se zase nahlas rozesmál. Max se prodíral mezi sedadly a v jeho tváři se teď zračil úplně jiný výraz. Stella neuměla přesně popsat jaký, ale Maxe vůbec nepoznávala. Všichni kolem cosi volali a v řadě před ní panoval silný rozruch. Max se opět snažil uzmout onen „tajemný“ list papíru, a zase jen o kousek minul. Nakonec skončil ten papír, obrácený rubem nahoru, v jejím klíně. Všechno kolem dokola utichlo. Stella nejdřív sklopila oči a pak se jako ve zpomaleném filmu rozhlížela kolem sebe. Všichni na ni upřeně zírali. Ten papír v jejím klíně byla fotografie. Stella ji pomaličku otočila a ... strnula. Před sebou držela fotku, na níž byla ona sama. Nahá. Najednou autobus prudce přibrzdil. Se Stellou to cuklo. Ale příliš to nevnímala. Prohlížela si fotografii, na ní své vyzábělé dlouhé tělo, tenké čapí nohy se šlachovitými koleny, bledé břicho a z něj vyčnívající žebra, příliš velké bradavky, jež se tyčily nad sotva znatelnými oblinami jejích prsou. Všechno působilo tak – ošklivě. Do očí se jí draly slzy, takto ji přece měl vidět jen Max, a teď? Teď ji viděli všichni v autobusu. *Úplně všichni.*

Nejdřív se ozvalo hihňání zleva, pak zprava a nakonec se k ní prodíral neurvalý smích ze všech stran. Tonia vložila svoji ruku do její, Stella zvedla oči. Dirk se smál na plné kolo. Rebeka se smála. Hanno se smál a Bastián taky. I ta holka s tmavým mikádem se řehtala. Jens se smál a Sören se smál tak hlasitě, že to vypadalo, jako by mu jeho obrovské oči, schované za tlustými skly brýlí, měly každou chvíli vypadnout z důlků. Frank smíchy úplně vřískal. I Cord se smál. Kam se jen podívala, všude viděla pošklebující se grimasy spolužáků bavících se na její účet. Když na něj pohlédla, zjistila, že jediný Max se nesměje. V mžiku se od ní odvrátil. Ale ona přece jen v ten kratičký moment něco zahlédla v jeho tváři,

jako by se snažil odhadnout, jak zareaguje. Všechno v ní se sevřelo. Jak to mohl udělat, jen tak si nechat vzít z rukou její fotku a prozradit její nejtajnější tajemství?!

Stella chtěla polknout, ale v krku jako by jí uvázl tvrdý, ostrý kámen. Všechno, docela všechno si po celou tu dobu vykládala jinak, než jak to ve skutečnosti bylo – tedy špatně. Nic z toho, o čem si s Maxem povídali a co si ukazovali, pro něj očividně nemělo žádný význam. Tak, tak to tedy bylo. Pro ni byly společně strávené chvíle vším a pro něj ničím. Milovala ho! A zatímco se jí v hlavě honily takové myšlenky, plakala a nemohla přestat. Byla si tak jistá tím, že ji Max taky miloval. Bílé šaty se jí nepříjemně lepily na tělo. Už vůbec necítila lehkost a volnost, teď se cítila už jen neuvěřitelně nahá a nemožná. Sukni šatů si stahovala dolů, jak jen to bylo možné, a nakonec se úplně schoulila do klubíčka. Cítila se zrazená. Tonia vzala tu *hnusnou* fotku, schovala ji a jemně dloubla do Stelly. Ale ta jen nesouhlasně zavrtěla hlavou.

Po zbytek jízdy působila nepřítomným dojmem, jako by v její duši zhaslo světlo. Nic a nikoho už neviděla, nic neslyšela. Jen někde zpovzdálí se ozývaly dva téměř neslyšitelné zvuky: cvakání starého foťáku a splasknutí žvýkačkové bubliny – tam uvnitř jejích vzpomínek, její duše. Jakmile autobus zastavil, všichni vystoupili a rozběhli se ke škole. Určitě už se nemohli dočkat, jak budou až do těch nejzazších zákoutí školní budovy roznášet drby o tom, co právě viděli v autobuse. Jen Tonia stála při ní, nasadila si do uší sluchátka a doprovázela ji ke škole. Stella si však nebyla jistá, zda Tonia vůbec něco poslouchá, anebo má sluchátka v uších jen tak. Max se mezitím vypařil. Školní dvůr zel před oběma dívkami prázdnotou, byl jako po vymření. Antuka mezi brankami na fotbalovém hřišti se po dešti změnila v mokré hrudky, na pingpongových stolech stála voda. Stella měla pocit, jako

by byla hluchoněmá, neslyšela, necítila nic, jen své prsty na rukou a nohou, studené jako led. Co se to dělo? Po celou tu dobu, až do onoho okamžiku, si myslela, že položí svoji dlaň do té Maxovy a zase budou spolu.

26. listopad

1987: Tonia a já jsme si konečně nechaly propíchnout ušní lalůčky. Tonia byla odvážná, nechala si udělat dokonce dvě dírky na každém uchu. A taky jsme si už vybraly náušnice, které si potom nasadíme – obrovské kreoly. Moje jsou stříbrné s tyrkysovým kamínkem, Toniiny jsou růžové. Teď ale musíme ještě šest týdnů počkat, než se to zahojí. To je tak nespravedlivé!

O patnáct let později

26. listopad

V záři světel, která nad operačním stolem visela jako létající talíře ufonů, se třpytily malinké kapky. Vzduch na sále prostopoval pach dezinfekce. Stella roztáhla kůži nad kotníkem o kousek víc a ujistila se, že na instrumentačním stolku leží připraveny všechny potřebné operační nástroje – krycí roušky, ledvinová miska, svorky na roušku, nůžky, skalpel a elektrokauter, ostré a dlouhé háky, škrabka, pinzety, jehelce a mimoto plastické balíčky s jednorázovými jehlami a jednorázovým šicím materiálem. Samozřejmě, že bylo všechno v pořádku a správně připraveno. Instrumentářka Ellen byla spolehlivá a odváděla skvělou práci. Ale Stella měla nutkání se vždy sama přesvědčit, jestli nic nechybí.

„Stello?“ pohlédl na ni Arne zpoza ústenky.

Bylo jich tady sedm. Arne – vedoucí operatér, Stella na místě druhé operátérky, pak tam ještě byl asistent, anesteziolog, pomocná sestra anesteziologa, Ellen jako operační sestra a náhradník, který právě telefonoval.

„Je právě na sále,“ řekl náhradník a držel si telefon dál od ucha.

„Na oddělení se ptají, jestli se u nich nahoře později zastavíte.“

Arne odpověděl sotva znatelným pokývnutím hlavy. V pozadí hrála skupina Status Quo. Bylo zvykem, že hudbu si vybíral hlavní chirurg. Stella si na rentgenovém snímku prohlédla zlomeninu a porovnála ji s vykroucenou kostí, která ležela před ní na operačním stole.

„Ve skutečnosti je luxace kosti mnohem větší než na snímku.“

„Přesně tak. Chceš se toho ujmout?“ Arne se na ni tázavě podíval.

„Ráda.“

Arne se postavil vedle ní a z rukou jí vzal háky. Stella neznala žádného jiného primáře, který by si jen tak během operace klidně prohodil předem stanovené role.

„Odsávačku,“ pokynula Stella směrem k asistentovi, který jí byl právě k dispozici.

Všechno běželo jako po másle. Ellen jí podávala sterilní roušky a Stella je řasila kolem rány. Seškrabala z kosti měkkou tkáň, kost pootočila, zlomené části přisunula opatrně k sobě a nechala si od Ellen podat destičku. Těsně před ní stál Arne, háky roztahoval kůži nad ránou, vpravo od Stelly odsával asistent krev. Jeho jméno už si nepamatovala. V pozadí slyšela *You're In The Army Now* a zároveň vnímala, jak se asistentova paže tiskla na tu její, srovnala destičku na kosti do správné polohy, zafixovala ji vodicími dráty a čekala, až jí Ellen podá šroubovák, šrouby a další roušky. Normálně ji nemusela pobízet, Ellen měla vždy přehled a reagovala okamžitě. Stella byla vděčná za tak dobrou spolupráci, přestože sama na kliniku nastoupila teprve před nedávnem. Teď jí ovšem Ellen nepodala nic.

„Ellen?“

Ellen, ponořená hluboko do vlastních myšlenek, jí s nepřítomným výrazem ve tváři podala potřebné nástroje. Stella by se jí v tu chvíli ráda zeptala, co se děje, proč je tak mimo, ale to teď muselo počkat. Protlačila jeden ze šroubů visících na kovové destičce jako magnet jedním z jejích otvorů a zašroubovala ho do kosti, již destička překrývala. U zlomenin kotníku nikdy nevrátili otvory před nasazením šroubu, proto teď musela vyvinout poměrně velké úsilí, aby se šroub dostal tam, kam měl. V takových momentech si připadala jako skutečná řemeslnice. Jeden po druhém jí Ellen podávala dalších osm šroubů, které Stella postupně upevňovala do kosti. Pracovala rychle, ostatně jako vždy.

„Čtyřkovou nit.“

Jehla měla na svém konci tvar srpku. Vlákno protažené jehlou jí připomínalo rybářský vlasec, přestože opravdovou udici držela v rukou jen jednou v životě. Z malého reproduktoru rádia na sále dunělo *Stand up and fight!* Stella však klidně a sebejistě sešila nejdříve svalstvo, pak i pokožku. Dávala pozor a jednotlivé vrstvy sešila způsobem, aby tkáň nebyla příliš napjatá. Prostě tak akorát – věděla, že jenom tak se rána nejlépe zhojí. Když byla se vším hotová, ustoupila kousek dozadu a přenechala zbytek práce s vatou a obvazovým materiálem asistentovi. Teprve teď vnímala pot řinoucí se z ní během operace a měla pocit, že na ní visí snad dvacet kilo olova.

„Dvacet devět,“ ozval se z rohu operačního sálu Ellenin hlas.

Monitor pípal tiše a ve stejných intervalech.

„Prosím?“ otočila se Stella směrem k ní.

Ve studených tónech umělého osvětlení vypadala Ellen v této místnosti bez oken ještě bledší než všichni ostatní.

„Já ... měla jsem třicet roušek a teď jich je jenom dvacet devět.“

Stella se na ni upřeně zadívala. *Každou roušku, kterou ti instrumentárka během operace podala, každý tampon a každý kompresní obvaz ti musí taky odebrat.* To bylo základní pravidlo. Ellen odpovídala za to, aby na konci operace měla u sebe stejný počet roušek jako na začátku, tedy aby v ráně operovaného pacienta nezůstalo nic, co tam nepatří. Arne se chystal něco říct, ale Stella ho předběhla: „Pojď, přepočítáme to spolu ještě jednou.“

Ellen na ni nejistě pohlédla, a zároveň bylo vidět, že se jí v tu chvíli ulevilo, byla Stelle vděčná. Stella vytáhla z kovového stojanu modrý odpadkový pytel a celý jeho obsah vysypala na podlahu. Společně si s Ellen klekly na šedé kachličky a Stella brala do ruky jednu zakrvavenou roušku za druhou. Roušek bylo skutečně dvacet devět. Ellen se skoro rozplakala.

„Jsi si jistá, žes jich měla přesně třicet?“

„Měla jsem pět balíků po šesti rouškách.“

„Kde jsou ty prázdné obaly?“ napadlo Stellu.

Zpoza instrumentačního stolku vytáhla Ellen další modrý, tentokrát menší pytel a vystrachala z něj balení, v nichž předtím byly roušky. A všechna byla prázdná. Stella si všimla, jak se Ellen i zpod operační čepice řinul pot přímo do očí.

„Dobře. Hlavně teď zůstat v klidu. Prohledáme ještě jednou celý sál, centimetr po centimetru,“ navrhla Stella. Uvědomovala si, že tohle nebylo typické chování operátéra. Normálně by operující lékař sestru seřval a vyčetl jí, jak je neschopná a že si zmýlila povolání. Stella však místo toho ležela vedle Ellen na podlaze operačního sálu a snažila se najít roušku pod kovovým regálem s infuzemi.

Arne si odkašlal: „Nehledáte náhodou tohle?“ mával nad hlavou zelenou, docela čistou rouškou.

Stella by mu byla nejraději padla samou radostí kolem krku. Ellen se však pod ústenkou červenala, styděla se za celý ten zmatek a svou nejistotu. Arne nacpal onu poslední roušku do pytle k ostatnímu odpadu a stiskl otevírání dveří. Dovnitř vjel mobilní rentgenový přístroj a všichni postupně opustili sál. Přístroj cvakl a dveře se opět otevřely. Všichni se vrátili na operační sál a soustředěně si prohlíželi rentgenový snímek.

„Dobrá práce,“ Arne pochvalně pokýval hlavou a usmál se na Stellu. A pak, ostatně jako vždy, odešel ze sálu jako první.

Anesteziologická sestra vyvezla pacienta ze sálu. Stella se konečně vyloupla z upoceného papírového pláště, pak ze zeleného pláště a rozepnula si olovenou zástěru. Byla propocená, jako by právě spadla do vody. Napřímila se, trochu se protáhla a masírovala si v kříži ztuhlá záda. Její svaly brněly únavou a vyčerpáním, znala tento stav dost dobře. Do sálu z chodby pronikaly nějaké hlasy. Někdo si tam vyprávěl vtipy a pak se tomu spolu směli. Hodiny nad dveřmi právě ukazovaly deset minut po čtvrté odpoledne. Ale klidně mohly být i čtyři hodiny ráno. Přes den se do tohoto nemocničního traktu nedostal ani nejmenší paprsek světla a stávalo se, že tak Stella během služby ztratila pojem o čase a pak se musela horko těžko rozpomínat, jestli měla právě ranní, odpolední nebo noční službu. Při celodenní službě někdy ani nerozeznávala, jestli právě bylo poledne nebo odbila půlnoc. Z rukou si stáhla gumové rukavice a už se také chystala opustit sál, když si všimla Ellen, jak se krčí na kolečkové židli a se skloněnou hlavou se opírá o zeď. Stella šla za ní, zastavila se a chvíli počkala, až se na ni Ellen podívá. Pak jí podala ruku a řekla jemně: „Pojď.“

Kávovar v úzké staniční kuchyňce byl už několik hodin vypnutý, káva studená a hustá skoro jako kukuřičná kaše. Stella ji chtěla vyklopit do dřezu, ale asistent, který byl dnes

u operace, jí v tom zabránil. Jmenoval se Jan, vybavilo se jí najednou.

„Káva už došla,“ vysvětlil a ze skříňky na nádobí vytáhl tři hrnky.

„Do mikrovlnky?“ zeptal se.

„Jasně,“ pousmála se Stella unaveně. V tu chvíli byla káva z mikrovlnky lepší než vůbec žádná káva. Do misek pak nasykala ovesné vločky – to jediné, co se tady pozdě odpoledne dalo k jídlu sehnat. Vločky přelila mlékem a v mžiku před ní stála nevábne vypadající kašovitá hmota. Jednu misku postrčila směrem k Ellen. Ta však jen odmítavě protáhla obličej.

„Trvám na tom, aby ses najedla,“ nedala se Stella odbýt.

Ellen se malinko pousmála a vzala si do ruky lžici. Zřejmě už po tom všem vůbec nevnímala pocit hladu. Přinejmenším Stella na tom byla podobně. Ráno, když krátce po šesté odcházela do práce, nebyla vůbec schopná jíst. A hned potom, co dorazila na kliniku, zase neměla čas se nasnídat, protože na přípravu vizity měli k dispozici přesně patnáct minut. A pak už se šlo od pokoje k pokoji, pětatřicet pacientů za patnáct minut. Nakonec musela napsat propouštěcí zprávy, pak rychle běžela na poradu ohledně rentgenových snímků a odsud rovnou na operační sál. Dnes měli na programu pět zlomených zápěstí po sobě – chodníky ve městě totiž byly zledovatělé – takže, suma sumárum, na přestávku neměla ani minutu, natož aby cokoliv, byť jen malého, snědla. No, a na závěr dnešního operačního dne pak ta zlomenina kotníku. Stella si nabrala lžici plnou nevýrazné ovesné břečky. Po dnešním maratonu ji alespoň trochu zasytila.

Jan položil hrnky s horkou kávou na stůl. „Víííkend! Máte taky volno, ne?“ zvolal s rozzářeným úsměvem.

Na Stellu čekaly tři dny pracovního volna. Tři dlouhé dny. Neměla však nic konkrétního v plánu. Do Hamburku se

z Freiburgu přestěhovala teprve před třemi měsíci. A zatím tady nikoho neznala, tedy až na kolegy z práce a své rodiče, kteří ještě pořád žili ve svém velkém, bílém cihlovém domě v severozápadní části Hamburku, kde vyrostla. Tonia bydlela v Berlíně, ale navštěvovaly se jen nepravidelně. Z myšlenek ji vytrhl náhlý proud vody, který vystříkl do dřezu. Jan se snažil ovlažit si unavený obličej, ale nakonec měl mokré i zrzavé vlasy. Ellen se zatím rýpala v ovesné kaši. Stella si všimla, že s ní nebylo něco v pořádku, ale neměla odvalu se jí přímo zeptat. Přece jen, ještě se tak dobře neznaly. Navíc, sama neměla nijak ráda, když se někdo, koho sotva znala, vrtal v jejích osobních záležitostech. Tak si raději pořádně usrkla kávy ohřáté v mikrovlnce – brr, ta byla ale nechutná!

„Přijede mi návštěva z Marburgu. Chtějí si v Hamburku užít program se vším všudy – i prohlídku pamětihodností,“ Jan zastavil vodu a papírovým ručníkem si sušil obličej i vlasy. „Nenapadá vás náhodou, co je tady možné podniknout, i s jejich dětmi?“

Ellen se na něj podívala, jako by teprve teď zaregistrovala jeho přítomnost. „Jak starými?“

„Myslím, že čtyři a pět roků.“

„Takže je jim tolik co Finnovi.“ Ellen se dívala do prázdna, míchala kávu, ale jinak k tomu neřekla nic.

Do dřezu kapaly ve stále stejném, pomalém, rytmu kapky, každých deset sekund jedna. Stella si nebyla jistá, co Ellenino mlčení znamená. Jestli přemýšlí nad Janovou otázkou, nebo jestli se už zase ponořila do svého vlastního světa.

V okně za Ellen bylo šero, které pomalu ale jistě vytlačovalo poslední zbytky dne. Stella by ráda na chvíli otevřela okno, vzduch tady byl těžký a „vyčichlý“ jako káva, kterou všichni tři popíjeli. Ale ve čtvrtém patře byly všechny kliky na oknech odšroubované. Prý z důvodu bezpečnosti. Tak se

aspoň protáhla, dala si ruku před ústa, široce si zívla a z tašky vytáhla plán na příští týden.

Jan dopil kávu, na Elleninu odpověď už nečekal, sundal z věšáku bundu a ujistil spíš sám sebe: „Však já už na něco přijdu, co ty dva trpaslíky zabaví. Tak jo, mějte se. Uvidíme se příští úterý, zase v plné polní.“ Ťukl krátce do šedé desky stolu a zmizel.

Normálně by Ellen zakoulela očima a řekla něco jako: „Nejsme přece jako štamgasti v hospodě.“ Ale dnes se jen dál šťourala ve svém kávovém odvaru.

A to už se Stella neudržela: „Ellen?!“

„Hm.“

„Je ti dobře? Je všechno v pořádku?“

Ellen dál míchala hnědou břechku a kohoutek ve dřezu pokračoval ve své ohrané písničce – kap... kap... kap...

„Robert se odstěhoval,“ řekla nakonec monotónním hlasem.

„Cože?!“

Robert byl Ellenin manžel a Finnův táta. Všichni tři byli taková malá, milá rodinka.

„Zamiloval se.“

„Bože, tak to je síla.“

„... do své sekretářky,“ dodala Ellen bez náznaku jakékoliv emoce. „Bydlí teď u ní,“ položila pomalu hlavu na stůl.

Stella na ni zírala, ale neviděla jí do tváře, protože ji zakrývalo pár pramenů jemných vlasů, které vypadly zpoza operačního čepce. Vůbec nevěděla, co na to má říct. Má vůbec něco říct, nebo raději mlčet? Místo toho tedy jen stiskla Elleninu paži, ale vnímala jen svůj vlastní tep.

Myslela na Philippa, samozřejmě. Vzpomněla si na to, jak ji uprostřed noci vzbudil a rozsvítil světlo v pokoji, samozřejmě to zářivější na stropě, ne noční lampičku. „Právě jsem se

vyspal s jinou ženou,“ oznámil jí tónem, který připomínal směs trucu a zoufalství. Stelu tenkrát nenapadlo nic jiného než vstát, sbalit si peřinu a polštář a bez jediného slova odejít do obývacího pokoje.

Na chodbě oddělení se ozvaly kroky. V tu chvíli Stella potlačila onu nepříjemnou vzpomínku a obrátila se k Ellen.

„Můžu ti nějak pomoci, třeba podniknout něco s Finnem? Nebo... když budeš pro sebe potřebovat trochu volna, mám ještě dvanáct dní dovolené. Můžu si je nechat přepsat,“ nabídla se.

„Kdo ví, třeba se ještě vrátí,“ řekla Ellen téměř neslyšně.

Kroky z chodby se přibližovaly, pak se otočily a zase se vzdalovaly. Určitě to byl některý z pacientů, jenž vyšel z pokoje, aby se podíval, jestli už dorazil vozík s večerí.

„A nepřipomínala by ti pak jeho přítomnost jen to, že tě opustil a nebyl si jistý tím, jestli chce s tebou žít, nebo ne?“ Stella se jí na to prostě musela zeptat.

Tenkrát, když za sebou zavřela dveře od obývacího pokoje, slyšela ještě, co Philipp říkal. Skutečný význam jeho slov se k ní však už nedostal.

„... to přece vůbec nebylo důležité.“ – „... já jsem chtěl vždycky jen tebe.“ – „... vždyť už se mnou ani nespíš.“ – „Stello, prosím, mluv se mnou.“

Později ho slyšela tiše plakat, ale to už byla vůči němu tak uzavřená jako ony dveře oddělující oba pokoje. Když si pak příštího rána sbalila své věci, řekl jí: „Stalo se to jen jedenkrát. Prosím, nezahazujme kvůli tomu všechno, co mezi námi je. Odpuť mi, Stello. Prosím...“ Nedokázala říct, jestli tenkrát šlo jen o odpuštění. Věděla jen tolik, že už ve vztahu s Philippem nemohla a nechtěla pokračovat.

Ellen pokrčila rameny a odtušila: „Myslím, že bych na to časem mohla zapomenout.“

V chodbě na oddělení se zase rozezněly kroky, ale tentokrát mířily přímo ke dveřím kuchyňky. Byly to energické mužské kroky. Stella by je poznala mezi stovkami jiných kroků. Stáhla svoji ruku z Elleniny paže a rychle vstala.

„Stello!“

Zvučný hlas jejího otce se rozléhal po chodbě. Políbil ji na tvář, ostatně to tak dělal vždy, když se s ní setkal na veřejnosti. Po rozchodu s Philippem jí umožnil vrátit se zpět do Hamburku a přijal ji na kliniku, i když z jejich rozvodu vůbec nadšený nebyl.

Stella si uhladila plášť, který byl na její výšku metr osmdesát až příliš krátký.

„Ahoj.“ Navíc se v tu chvíli nezmohla. Nesnášela, když ji otec navštívil na oddělení. Ellen se posadila rovně jako žákyň v lavici. „Profesore Asmusi.“

„Á, Stellina ctěná kolegyně... ehm, prozradíte mi, prosím, ještě jednou své jméno?“

„Ellen Steenkenová,“ vyhrkla ze sebe Ellen.

„Ó ano, paní Steenkenová.“ Profesor se obrátil zpět ke Stelle. „Miláčku, o mé rozlučkové oslavě jsme spolu už mluvili. Přišel jsem ti říct, že už mám vybráno místo a termín, kdy se bude konat. Jedná se o bývalou celnici ve čtvrti Speicherstadt¹, přímo u jednoho z celních kanálů. Nádherná stavba s dostatkem místa pro veškeré pozvané osazenstvo,“ líčil s nadšením profesor Asmus.

Stella přikývla, jako že rozumí. Tak nějak nedokázala uvěřit tomu, že její otec bude už brzy v důchodu. Pro ni byl vždy stále zaměstnaným, velkým mužem v bílém plášti, a když měl nyní své povolání definitivně pověsit na hřebík, nevěděla najednou, kam jej zařadit. Jako by se svým bílým pláštěm zmizel i on sám.

1 V doslovném překladu se jedná se o tzv. „čtvrt skladišť“ – jednu z významných památných hamburských čtvrtí.

„Paní Steenkenová, poznačte si, prosím, také, 21. březen příštího roku. Máte přece ráda sushi, ne?“

Ellen souhlasně pokývala hlavou.

„Dobře,“ pokývl s úsměvem k oběma profesor, políbil Stellu na rozloučenou a zmizel stejně tak rychle, jako se před chvílí objevil. Stella se omluvně pousmála. Ellen jen přikývla a upřela svůj pohled zase do „kávy“. Kohoutek dál kapal, každých deset sekund narazila malá kapka vody do ocelového dna dřezu. Poslední kapka, která dopadla, byla také poslední kapkou Stelliny trpělivosti. Naštvaně otočila kohoutkem a nepříjemné kapání zastavila. Pak vzala obě misky ze stolu a skoro nepoživatelnou, teď už velmi hustou kaši vyškrabala do odpadkového koše. Právě chtěla dát vyprázdněné misky do myčky, když najednou Ellen prudce vyskočila.

„Ježíšmarjá, dyť já už musím jít, úplně jsem zapomněla, že mám vyzvednout Finna!“ popadla svoji kabelku, krátce objala Stellu a vyběhla z místnosti ven.

Stella v kuchyňce osaměla. Únavou dosedla na jednu z umělohmotných židlí. A teprve teď, když z ní opadávalo napětí dnešního hektického dne, pocítila, jak ji z dlouhého stání na operačním sále bolí každý sval. Protáhla se a schoulila do klubíčka. Myčka zatím tiše bublala. Z náprsní tašky bílého pláště vytáhla plato prášků proti bolesti, jeden vyloupla a spolkla jen tak nasucho. Venku zatím začalo sněžit. Uvědomila si, že si s Ellen vůbec nepromluvila o službách plánovaných na příští týden. Vločky se lehce vznášely ve tmě, která padla na město. No jo, teď bude lepší nechat to plavat. Ze všeho nejdřív si chce vychutnat nastávající volné dny. Tři dny, během kterých... náhlé zvonění telefonu ji vyrušilo z příjemného rozjímání, až sebou cukla.

„Ano?“ zeptala se ospalým tónem.

„Ahoj!“

„Tonio!“ zvolala nadšením Stella. Na druhém konci drátu to šumělo a chrastilo. „Jsem tak ráda, že voláš!“

„To je Holgerův mobil... můj právě nemůžu...,“ Tonia nestačila dokončit větu.

„Á, Holger, zase nové jméno!“ Stella se smíchy neudržela. V plastové židli to luplo, Stella se opřela, aby se protáhla.

„Jojo, já vím. Ale tentokrát to je...“

„... už navždy?“

„No, zase až tak daleko bych nezacházela,“ rozesmála se Tonia. „Počkej,“ něco zapípalo a bylo slyšet jiné hlasy, ale pak se to zase uklidnilo, „promiň, jsem teď ve vlaku. Takže, proč volám... volám ještě jednou kvůli školnímu srazu. Musíš přijet,“ oznámila rozhodným tónem.

Stella si povzdechla. Už o tom s Toniou diskutovala, několikrát, a měla pocit, že snad i dost jasně.

„Prostě *musíš*! Nemůžeš mě tam totiž se všemi těmi hlupáky nechat samotnou.“

„Nikdo tě přece nenutí tam jet,“ bránila se Stella.

„Ale když já jsem na ně zvědavá – jak asi vypadají, všichni o deset let starší. A co teď dělají, kde pracují. Například Rebeka Melcherová – dokážeš si ji představit jako vyšňořenou advokátku? Vždycky chtěla přece studovat práva. Nebo Bastiana Timma jako otce?“ Toniina dobrá nálada Stellu nakazila, ostatně jako vždy. „Stello, já vím, proč tam nechceš jet,“ poznamenala Tonia vážnějším hlasem. „Ale můžeš být klidná, on tam nebude,“ ubezpečovala ji. V telefonu to zadunělo, jako by vedle Tonii spadlo něco těžkého na zem. „Nedávno totiž emailem koloval takový seznam. Vidělas ho, ne? – Tam se měl zapsat každý, kdo přijde a kdo ne. No, a Max zakroužkoval ‚NE‘.“

Stella si vzdychla. „Tak jo, pošli mi ten seznam, jo?“ Bylo to dětinské, ale na vlastní oči se chtěla přesvědčit, jestli Tonia říká pravdu. Jako by snad Max do seznamu psal vlastní rukou.

„Jasně, pošlu ti ho ráda. Ale slib mi, že pak pojedíš se mnou,“ naléhala dál Tonia.

Stella si ramenem přidržela telefon u ucha a uhladila si plášť. Max tedy nechtěl na sraz přijet. A vůbec, nebude přece svou přítomnost na srazu přizpůsobovat té jeho. A hotovo.

„No dobře, pojedu s tebou,“ přislíbila nakonec.

„Huráá. Stella Asmusová a Antonia Kellerová se spolu vydají na cestu do minulosti!“ zvolala, až Stelle zalehlo v uších.

Když se rozloučily, zůstala Stella stát s úsměvem na rtech. Jakoupak barvu vlasů asi Tonia zrovna nosila? Svoji přirozenou barvu vždycky sama popisovala jako blond v odstínech papírového sáčku, což samozřejmě vůbec nebyla pravda. Každopádně si své po ramena sahající lokny přebarvovala každých pár týdnů, dozajista už patnáct let. A to většinou když měla nějakou novou známost. Nebo když právě nějakou známost ukončila. Před šesti týdny ji navštívila v Berlíně, a to měla Tonia vlasy kaštanově hnědé.

Stella vklouzla do svého kabátu, vyšla z kuchyňky, stiskla otevírání staničních dveří a sjela výtahem do přízemí. Pokývala na pozdrav dámě na recepci, ta krátce kývla směrem k nástěnným hodinám. Stella vyšla ven z budovy, ve večerním ledovém vzduchu se jí zatočila hlava. Zasněžený prostor před klinikou i celé město byly v tento večer nezvykle tiché. Stella chvíli jen tak stála, vnímala ticho kolem sebe a nemyslela vůbec na nic; jako by se všechny její myšlenky schovaly pod sněhovou pokrývku a spolu s okolním světem tam nerušeně odpočívaly. Vedle ní zastavil taxík a blinkrem oranžově ozářil prostor před klinikou, pak se otevřely dveře a vystoupili nějací lidé. Stella si kolem krku omotala šál a vykročila směrem k autobusové zastávce, naslouchajíc vrzání sněhu pod svými podrážkami.

22. prosinec

1985: Juhúú, tento rok s námi bude Tonia slavit vánoce! Před chvílí jsme s mamkou a Toniou postavily vánoční jedličku. Dokonce jsme jí museli vřezat kousek špičky, aby se do pokoje vlezla. A teď už přemýšlím nad tím, jestli mám Tonii k Vánocím darovat její oblíbený single Live-is-Life skupiny Opus, anebo raději stolní hru Život? Tu hru má Tommy a je z ní nadšený; jenže ta hra je trochu dražší, no uvidíme. Jak já už se na letošní svátky těším!

1988: Max zapálil v autobusové zastávce sprej a pak tím plamenem vypálil do dřevěné stěny velké písmeno S. Když jsem pak na zastávku dorazila já, rychle z písmene setřel přebytečný popel. Já jsem ale dělala, že jsem si jeho výtvaru vůbec nevšimla.

22. prosinec

Vykouřit jednu cigaretu trvalo šest minut. Alespoň pro Tonia to platilo. V umělém světle pouličních lamp se vznášel kouř a spolu se Stelliným dechem vytvářel jednolitý bílý oblak.

„Pořád tomu nějak nemůžu uvěřit,“ kroutila hlavou Tonia. Shodila ze zad na desku zledovatělého pingpongového stolu svůj obrovský oranžový batoh a s žuchnutím dosedla vedle něj. „Tak my jsme se doopravdy vrátily na ‚místo činu‘.“

Dřív se Tonia na jednom z těchto stolů vždycky natáhla, zatímco Stella vedle ní seděla se zkříženými nohama. V zimě pak děvčata pod sebe rozprostřela Toniinu parku, aby se nenachladila. Stella jen zakroutila hlavou: „Připadá mi to nesku-tečné.“

Od maturity tady nebyly. Bylo tomu něco přes deset let. Stella si strčila ruce do kapes vlněného kabátu a podívala se na tmavou fasádu školní budovy: vymývaný beton, okna, znovu vymývaný beton, okna, beton, okna a nakonec opět beton. Kolikrát už tady tak stály? Kolik roků, týdnů, vyjma prázdnin, velkých přestávek to asi bylo?

„Zdarec,“ ozvalo se ze skupinky, která se prodírala mezi pingpongovými stoly a mířila si to rovnou ke školní budově.

„Známe je?“ zeptala se Stella, vytáhla si z kapes zmrzlé ruce a třela si je o sebe, aby se trochu zahřála.

„Nemám vůbec ponětí,“ odpověděla Tonia.

„Pojď,“ Stella chytla Toniou za ruku a táhla ji od pingpongového stolu pryč. Bunda, kterou na sobě Tonia měla, byla nápadně podobná parkám, které nosívala za studentských let. Některé věci se prostě nemění.

Na chodnicích ležela zmrzlá směs břečky a posypového písku. Stella a Tonia procházely kolem stojanů na kola, kolem malé školní zahrady s vyvýšenými záhony, pokrytými bělostnou vrstvou sněhu, až přišly k zastřešenému chodníku, který spojoval budovu školy s toaletami. Na jedné z okenních tabulí bylo nastříkáno žlutě – SP (studentský parlament).

„Počkej,“ řekla Stella a přistoupila blíž k oknu. Ve vzpomínkách měla před očima vyřazené dřevěné židle, odřený potah starého hnědého gauče, stolní fotbálek, který byl u brány modrého týmu, na rozdíl od červeného, trochu nakloněný, a nakonec kávovar s flekatou termoskou. Přiložila si ruce na spánky, aby dovnitř lépe viděla. Byl tam tucet červených sedacích pytlů, bílé regály z IKEI s pořadači, vedle dřezu stál kávovar. Otočila se zpět k Tonii, mávla na ni rukou a řekla: „Jdeme dál.“

Před nimi stála hala, kde žáci obvykle trávili přestávky. Byl to pravoúhlý, jasně osvětlený objekt, do nějž zvenčí pronikalo zimní světlo. Hala byla plná lidí, nepatřičně starých pro toto místo. Tonia si naposledy potáhla z cigarety a pak ji zadusila.

„Tak řekni už, koho bys nejraději po těch letech viděla? Co třeba... Dirka Preiße?“ podívala se vážně na Stellu. Ta se jen zašklebila. Dirk Preiß byl ten nejnesympatičtější týpek v celém

ročníku. Ty jeho neobratné robotické pohyby a džíny s nažehlenými puky. Nějakou dobu jí volával domů a zkoušel to na ni svým nepřijemným „mechanickým“ hlasem. „Vůbec bych se nedivila, kdyby jeho hlas využili jako hlas automatického hlasatele u telefonické informační služby.“

Tonia vytáhla z kapsy mobil a přesně takovým hlasem spustila: „Je dvacet hodin, třicet sedm minut, třináct sekund. Začínáme!“

Když pak ruku v ruce přebíhaly přes řinčící ocelový rošt před vstupem, dveře haly se prudce rozletěly. Do uší jim udeřila hlasitá hudba. Před Stellou se najednou objevil Thomas Moschel. Na jeho jméno si vzpomněla ještě dříve, než ji jeho řídká pleš stačila zmást.

„No, teda! Kohopak to tady máme?! Stella Asmusová a Antonie Kellerová! Tomu ale říkám vzácná návštěva. Tak jen dále, dámy!“ zvolal teatrálně Thomas a pokynul paží směrem dovnitř, jako by toto setkání sám organizoval a osobně pozval všechny z bývalého ročníku.

„Tommy.“ Stella mrkla šibalsky na Toniou.

Tenkrát, to bylo v sedmé nebo snad osmé třídě, Thomas oznámil: „Ode dneška už se nejmenuju Tommy.“ Později, v jedenácté třídě, požadoval, aby mu všichni říkali Moschel. Jeho návrh se však nikdy neujal. Stella a Tonia kolem něj prošly do haly. V té chvíli si Stella vybavila dobu tak vzdáleného mládí, že už to snad ani nebyla pravda. Jako první ji udeřil do nosu silný, sladce ztuchlý zápach a všechny její ostatní smysly kapitulovaly. Teprve po pár sekundách se vzpamatovala a byla schopná vnímat všechny přítomné. Byly jich snad stovky. Někteří se tlačili mezi spodní částí schodiště vlevo a veřejnou vývěsní tabulí. Před očima se jí objevovaly tváře, jedna cizí, druhá zase něčím povědomá. Na chvílku měla dokonce absurdní pocit, že o každém člověku tady ví všechno. Jako

by se čas těch uplynulých deseti let zastavil, jako v pohádce O šípkové Růžence. A dnes poprvé hodiny zase začaly odbíjet. A jen Tonia a ona byly těmi, pro které po celá ta léta čas plynul. Halou duněla písnička *Killing in the name* skupiny Rage Against the Machine a pár týpků přitom naznačovalo bušení do pomyslných kytar. Byl tam i Jens Becker, ještě pořád nosil dlouhé vlasy a na sobě měl tričko s Metallicou. S Jensem a pár jinými spolužáky se ve vyšším ročníku účastnily několika demonstrací. Tehdy, 1. května, zapálil Jens popelnici a strávil kvůli tomu noc v kriminále. Tonia mu přitom sice pomáhala, ale on ji policajtům nepráskl.

Thomas řval do muziky: „A kam zaval život vás dvě? Počkejte, nic neříkejte!“ obešel je a hned se k nim zase obrátil.

Tonia si sundala z hlavy vlněnou čepici a potřásla hlavou, aby si trochu upravila vlasy, tentokrát červené s nádechem fialové. „Raději nám prozrad, kde tady dostaneme pivo.“

„Á, skvělý nápad,“ Thomas ukázal směrem k pracovně školníka. Tedy přinejmenším tím směrem, kde školník dřív svoji pracovnu míval. Teď tam chyběla jedna zeď, což halu prodloužilo minimálně o tři metry, než jak tomu bylo za jejich školních let. „Já mám totiž na starosti pivíčko, no, vlastně celý bufet. Ale teď si zrovna musím odskočit.“ Popošel pár kroků pozadu a pokračoval: „Pokud vás o komkoli cokoli zajímá, můžete se s plnou důvěrou obrátit na mě. Nepropásl jsem totiž žádné z minulých setkání. No, někdo z nás přece musí být pořád ve střehu. Ostatně, už jste to slyšely? Já teď dělám u rádia. A pořád, který moderuju, se jmenuje Ráno s Moschelem. Nepřipomíná vám to něco?“ poklepal si důležitě ukazovákem na svoji pleš. „No, však víte, kde mě hledat,“ ukončil náhle svůj monolog.

Stella se podívala na Tониu a obě se nahlas rozesmály. S lahví piva v ruce si stouply na nejnižší stupínek schodiště

vedoucího do vyššího patra a Stella si sundala kabát. Dřív tak tady obě stávaly, když přšelo. Odsud měly dobrý přehled o všem, co se v hale odehrávalo. Pak pomohla Tonii sundat si batoh. „Proboha, co v něm máš?!“

„No, všechno, co potřebuju pro dvoutýdenní pobyt u tebe doma.“ Tonia se usmála a přitukla si se Stellou na zdraví, posunula se o schod výš tak, že byla stejně vysoká jako Stella.

Svůj byt v Berlíně přes Vánoce a silvestra pronajala, což znamenalo skutečně dobrý přivýdělek. Navíc bylo skvělé, že tím pádem měly pro sebe víc času.

Stella se pořádně napila. Dole v hale v menších či větších skupinkách se shlukovali stejně staří bývalí spolužáci a spolužačky. Někteří z nich vypadali dost mladě, jako by jim do konce školní docházky zbývalo ještě pár let. Jiní zase ve svých dobře padnoucích oblecích a s dynamickými gesty, která používali, připomínali seriózní obchodní poradce. Kolem haly vedlo ústřední topení a na jeho krytu posedávali ti, kteří tady sedávali už dřív, jenže teď byli oblečení jinak, měli na sobě sportovní saka.

„Ta vánoční jedle taky bývávala mnohem větší, nemyslíš?“ Stella pokynula lahví směrem k vánočnímu smrčku stojícímu vedle tanečního parketu. Měla slabost pro vysoké a štíhlé, dobře rostlé vánoční stromky s pravými svíčkami. Tento se ovšem zdál být pěkně neduživý a vypadal spíše jako uschlá kostra omotaná kabelem s umělým elektrickým osvětlením. Zřejmě ho sem postavili už v první den adventu. Tonia jemně zatlačila bradou do Stellina ramene a kývla směrem k tmavovlásce s mikádem a úzkým puntíkováným šátkem. „Jakže se vlastně tahle jmenovala?“

„Ale to jsme přece nevěděly ani tenkrát,“ odvětila Stella a Tonia se rozchechtala tak pubertálně, že sem dokonale zapadala.

„Vidíš, tam naproti, to je Rebekka Melcherová? Ó bože, ta ale zestárla. Vypadá úplně jako její matka,“ odušila Tonia.

„Pozor, na dvou hodinách,“ Stella se snažila odhadnout, kdo byli ti dva týpci u vývěsní tabule, kteří svou výškou předčili všechny ostatní stojící kolem.

„Ó já, to jsou Hanno Pohl a Bastian Timm. Myslím, že jdou k nám.“ Tonia zvedla neochotně ruku na pozdrav. Uplynulo asi jedenáct, dvanáct let od doby, kdy Tonia s Hannem chodila a všichni čtyři po nějakou dobu spolu trávili svůj volný čas. Tonia navštěvovala navíc s Bastianem výtvarný kroužek pro pokročilé, Stella sama seděla s Hannem a čtyřmi dalšími kluky v matematickém kroužku.

„Ahoj!“ pozdravil Hanno, když přišel až k nim. „Jsem rád, že vás vidím.“

Tonia mu z ruky vzala pivo a Hanno mávl rukou, jako by jí chtěl dát pohlavek. Tonia se jeho ruce vyhnula a upila si z jeho z láhve. „To je neskutečné, že *vás* vidíme!“ zvolala.

Bastian se postavil vedle nich a s úžasem řekl: „Ahoj Stello. Vypadáš... skvěle.“ Jeho pohled se svezl na její krémově bílý kašmírový svetr, který si dnes oblékla k tmavě modrým džínům. „No, chtěl jsem říct, žeš vždycky vypadala skvěle, ale...“

„Nech toho, to je v pohodě,“ řekla Stella a ruce zastrčené v kapsách od džínů svírala v pěst. „Povídej, co teď děláš? Něco s uměním?“ změnila pohotově téma hovoru. Bastian tenkrát s sebou pořád nosil svůj skicák.

„Pracuju jako grafik. Dělán hlavně věci jako korporátní design, navrhuju loga, dopisní papír a stále častěji taky webovky. Je to dost zajímavé vyvíjet svůj vlastní styl a zároveň respektovat požadavky zákazníků,“ vysvětloval a nabídl Stelle pivo. „Vem si, nakoupili jsme něco do zásoby. A ty ses stala lékařkou?“

Stella se musela zasmát: „To jsme ale průhlední, že?“

Bastian najednou ukázal na nějakého pobledlého týpka, který právě kolem nich procházel. Sören Hartmann. Zase takové jméno. Sören dřív každou svou volnou chvíli trávil programováním na počítači Amiga.

„No, tak ten se stal programátorem. A v jakém oboru to vlastně pracuješ?“ vyptával se dál.

Stella si z kapsy Toniiny bundy vytáhla zapalovač a otevřela si láhev piva. „Na úrazovce, teda na úrazové chirurgii.“

Bastian na ni zíral svým typickým pohledem, podivnou směsicí obdivu a notné porce odporu, se kterými se setkávala u jiných lidí, když se zmínila o své profesi. Snad si v tu chvíli představoval Stellu jako řeznici se zkrvavenýma rukama. O chvíli později se výraz jeho tváře vrátil do normálu a Bastian prohodil rozpačitě: „Uff... no... to asi není lehké povolání, co?“

Stella jen pokrčila rameny. „No, jakmile se do toho jednou dostaneš, už se z toho nevymotáš.“

„Jak to myslíš?“ znejistěl Bastian.

Stella odpila pěnu ze svého piva. Na tohle se jí ptávali pořád. Ale ani tak nebylo pro ni snadnější na takové otázky odpovídat. „Prostě je to tak, že člověk doslova drží ve svých rukou životy druhých a rozhoduje o nich. A tento fakt ho tak nějak popohání stále dál, často až za hranice vlastních možností. Dá se říct, že je to něco jako droga,“ dokončila Stella s námahou své vysvětlení.

„No teda! To já tedy o své práci tvrdit nemůžu,“ řekl Bastian a ustoupil krok stranou, aby uvolnil cestu mladším holkám, které s Pink Floydů vyřvávaly jejich *Another Brick in the Wall*.

Hanno položil ruku s mobilem Stelle na rameno a s úsměvem prohodil: „Toniu už mám. Teď ještě potřebuju fotku s tebou, jako důkazní materiál.“ Natáhl ruku s telefonem, chtěl si pořídit společné selfíčko i se Stellou, a zvolal: „Sýr!“

Se slovy „Nech toho“ odstrčila Stella jemně jeho ruku.

„Ale no tak,“ nedal se Hanno odbýt.

Tonia se pohotově vměstnala mezi Hanna a Stellu a jediným trhnutím je táhla pryč ze schodů. „Lidi, pojdte, vmísíme se do davu!“

Zleva k nim přistoupil Jens Becker, vtiskl jim do rukou plastové kelímky a z láhve coca-coly jim nalil průzračnou tekutinu. „Na zdraví,“ pozdvihl kelímek. A pak zase rychle zmizel. Stella si usrkla, očividně to byl víc gin než tonik. „Tonio, díky... no víš... kvůli tomu před chvílí,“ a kývla hlavou směrem k Hannovi, který ještě stále držel svoji paži nataženou před sebou.

„Jasně, to je v pohodě.“

„Ale teď už povídej. Kdo je to ten Holger?“ vyzvíдалa.

„Tak tedy Holger,“ Tonia předstírala, že se musí na to jméno teprve rozpomínat. „No, ten chtěl, abych se k němu nastěhovala. Tak jsem mu řekla: ‚Díky, sbohem a šáteček‘.“

„Aha,“ poznamenala Stella. Když chtěl totiž někdo Toniu něčím vytočit, pak to byla „nabídka“ společného bydlení. K tomu patřily i nákup bytu v soukromém vlastnictví nebo vyhlídky na stálý zaměstnanecký poměr.

Tonia si z kabelky vytáhla krabičku cigaret, párkrát jí zamýšleně otočila mezi prsty a pak ji nechala opět klesnout do kabelky: „Přešla jsem teď na internetovou seznamku. Doma ti pak ukážu pár zajímavých profilů a ty mi řekneš, co si o nich myslíš, jo?“ mrkla na Stellu.

„No, tak to v každém případě,“ přitakala se zdánlivě vážným výrazem Stella.

Tonia byla schopná se z minuty na minutu nadchnout pro úplně neznámého chlápka. Taková byla už, co si Stella pamatovala. Většinou taky Toniu chápala, co na tom či onom týpkovi viděla. I když sama byla jiná – potřebovala mnohem